

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace on a rooftop at night. The woman, with long, flowing red hair, is wearing a red, backless dress and a sparkling necklace. The man is in a dark suit and white shirt. They are looking at each other. In the background, a city skyline is visible under a twilight sky, with a prominent Gothic-style building featuring a tall spire. The overall mood is romantic and elegant.

Abby Greenová
Všechny
vůně Madridu

ABBY GREENOVÁ

VŠECHNY
VŮNĚ MADRIDU

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

už jste si určitě všimla, že autorky mých příběhů mají v mimořádné oblibě pohádky. A že velmi často scénář těch nejznámějších pohádek používají jako kostru pro své romantické příběhy. Nejoblíbenější je vcelku pochopitelně Popelka. Příběh o tajemné kráse, která je vlastně někým jiným, než se zdá, a o princí, jenž ji musí vyhledat, je jako základ pro romantický příběh ideální. Častá je Kráska a zvíře, občas se objeví motiv z Šípkové Růženky...

Tentokrát si ale Caitlin Crewsová vzala obraz z jiné známé pohádky. Krásná dívka, celá v červeném, míří do lesa, kde... On je tam vlastně i ten hrozný vlk, který se ale, nemusíte se bát, nakonec tak hrozný být neukáže! I tak mě použití Červené karkulky zaujalo a překvapilo.

A jsem zvědav, co se ještě autorkám podaří. Třeba si zrovna teď některá láme hlavu nad tím, jak udělat romantický příběh z pohádky o Perníkové chaloupce!

... s láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**VŠECHNY
VŮNĚ MADRIDU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Confessions of a Pregnant Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5644-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5645-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5646-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lazaro Sanchez přelétl očima třpytící se velký sál jednoho z nejluxusnějších madridských hotelů. Hotelu, který mu patří. Žilami mu proudilo zadostiučinění i očekávání. Tenhle okamžik byl... dokonalý. Celý život na tom pracoval. A teď tu konečně stojí před všemi, na nichž záleží.

Teď jsou si rovni, ale vždycky to tak nebylo. Tihle by ho stěží poznali, kdyby ho spatřili jako polodivokého teenagera, co žil na ulici a snažil se vydělat si pár drobných na jídlo mytím oken aut u semaforů. Jídla měl jen taktak a někdy musel i vybírat odpadky, aby nějaké sehnal.

Žaludkem mu projel dobře známý pálivý pocit křivdy, když si na ty zoufalé dny vzpomněl. Utekl od posledních pěstounů ve chvíli, kdy ho jeho náhradní otec zatlačil do kouta a začal si rozepínat kalhoty. Lazaro tenkrát prostě vyskočil z okna v prvním patře.

Od třinácti se tak protloukal sám. Krutou ironií přitom bylo, že nebyl sirotek nebo zneužívané dítě, které musela sociálka rodině odebrat. Do pěstounské péče ho odložili jeho vlastní rodiče. A nyní stojí jeho vlastní otec tady, v této místnosti. Ne že by se mu někdy byl ochotný podívat do očí nebo nedej bože přiznat, že skutečně je jeho otcem.

Co se matky týče, tu viděl jen párkrát v životě, a to vždy jenom z dálky.

Bylo to proto, že Lazaro Sanchez byl nechtěným důsledkem aférky mezi potomky dvou nejstarších a nejbohatších rodin ve Španělsku. Byl tak blízko královské rodině, jak to jen jde, aniž by člověk byl královským potomkem.

A zjistil to vlastně jen díky šťastné náhodě. Nepozorná sociální pracovnice nechala jednoho dne jeho složku položenou na stole a on si vyhledal svůj rodný list a zapamatoval si jména svých rodičů. Když se je potom snažil najít, přišel na to, že ta jména jsou falešná.

A pak, když ho jednou dvě paní ze sociálky převážely od jedněch pěstounů ke dalším a on usínal na zadním sedadle, jedna z nich se po něm ohlédla, jestli už spí. A pak, jako by už nedokázala udržet to tajemství v sobě, pošepkala té druhé, kdo asi jsou jeho skuteční rodiče.

Lazaro tenkrát držel oči pevně zavřené a úplně ztuhl. I ve svém věku už slyšel o Salvadorových a Torresových. Byly to dvě nejmocnější a nejbohatší španělské dynastie, jejich kořeny sahaly až do středověku.

Když si později o nich vyhledal víc informací, bylo mu jasné, že je to pravda. Stačilo se podívat na fotografii otce ve svém věku. Byli úplně stejní. A po matce zdědil její výjimečné, zelené oči.

Často se pak potuloval kolem předměstských paláců, jež patřily jedné či druhé rodině. Sledoval, jak jejich majitelé přicházejí a odcházejí. Sledoval své poloviční sourozence. Na jednoho z nich, o něco staršího chlapce jménem Gabriel Torres, se z nějakého zvláštního důvodu upnul nejvíc... možná proto, že si byli věkově blízcí.

Jednoho dne je viděl všechny sedět v restauraci v centru Madridu, oslavovali Gabrielovy narozeniny.

Lazaro čekal venku, a když se objevili – ženy v elegantních, drahých šatech, ověšené diamanty a muži v dokonale padnoucích, na míru šitých oblecích –, Lazaro se vrhl kupředu a postavil se svému otci a Gabrielovi do cesty.

„Jsem váš syn!“ vyhrkl, nabitý adrenalinem, a upíral pohled na vysokého muže, který se na něj díval, jako by spadl z Marsu.

Pak všechno nabralo na obrátkách. Odněkud se vynořili nějací muži a Lazaro vmžiku ležel tváří v prachu uličky vedle restaurace. Jeho otec ho popadl za vlasy, zvedl mu hlavu a plivl mu do tváře.

„Ty nejsi můj syn – a jestli se ještě někdy ke mně nebo mé rodině přiblížíš, zaplatíš za to.“

A tehdy se zrodila Lazarova nezkrotná touha se jim vyrovnat. Dostat se tak vysoko, že se mu budou muset podívat do očí. Dokázat jim, že přežil a daří se mu, bez ohledu na to, že se ho chtěli zbavit.

A teď je tady, ve stejné místnosti jako otec a Gabriel – se kterým se brzy utká v ostré bitvě o jednu vyhlášenou madridskou historickou tržnici.

Jeho poloviční bratr stále ještě odmítal uznat, že Lazaro může být jeho bratr, přestože –

„Lazaro?“

Stočil pohled ke straně a spatřil důvod, proč byli teď všichni tady.

Leonora Flores de la Vega.

Se svou překrásnou tváří, dlouhými černými vlasy, tmavě šedýma očima a tělem bohyně, zaobleným přesně na těch správných místech, to byla jedna z nejkrásnějších žen ve Španělsku.

A jedna z nevlivnějších.

Její rodina možná nemá peníze – což byl koneckonců jeden z důvodů, proč si ho bere –, ale jejich jméno bylo stejně staré a vážené jako Torres nebo Salvador. A to se cení.

Proto si ji také Lazaro chtěl vzít. Je to další krůček nahoru, k lidem, kteří ho nepřijali, ať už vydělal milionů, kolik chtěl. Donutí je, aby se kroutili.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho Leonora. „Tváříš se jako čert.“

Lazaro se přinutil k úsměvu a vzal ji za ruku. Sevřela

mu prsty. *Nic*. Ani náznak nějakého zachvění. Ale nebere si ji kvůli nějaké chemii. Bere si ji kvůli něčemu daleko trvanlivějšímu. Kvůli tomu, co jednou odkáže světu. Budou ho muset respektovat. Konečně.

„Ano, jistě... jen jsem se trochu zamyslel.“

Všiml si, jak vrhla krátký pohled do sálu a lehounce se začervenala. Skousla si ret.

„A ty jsi v pořádku?“ zeptal se tentokrát Lazaro.

Vždy byla tak klidná, sofistikovaná – bylo zvláštní vidět ji nervózní.

Podívala se na něj a usmála se. „Ano, jsem v pořádku.“

Lazaro jí stiskl ruku. „Jsem rád, že jsi souhlasila, že si mě vezmeš, Leonoro. Myslím, že můžeme mít dobré manželství. Že můžeme být... šťastní.“

Jako by jí přes obličej přešel stín a její úsměv na chvíličku pohasl. Pak se ale zase usmála. „V to doufám.“

Lazaro si v tom okamžiku uvědomil, jak málo o ní ví. Vyhledal ji, protože věděl, kdo je, a párkrát si spolu vyšli. Líbila se mu. A nebylo tajemstvím, že její rodina je na dně. Viděl v tom příležitost zavřít ústa všem, kteří kritizují jeho pověst playboye, a zase se kousek posunout na společenském žebříčku.

Když jí navrhl, že si ji vezme a zaplatí dluhy jejich rodiny, souhlasila.

Pustil její ruku a vzal ji kolem pasu v důvěrném gestu. *A pořád nic*. Ani se mu nezrychlil tep.

Znovu si řekl, že přitažlivost není všechno. Chtíč je jen pud. Nikdo v těchto kruzích se nežení kvůli přitažlivosti. On je toho živým důkazem. Přitažlivost udržují v tajnosti. On není jako oni. On se dokáže ovládnout.

V tu chvíli ho bodlo svědomí a před očima se mu objevila vzpomínka, kterou nedokázal potlačit. Pronásledovala ho čím dál častěji. Byla tím dotěrnější, čím víc se blížila jeho svatba s Leonorou.

Je to směšné. Nemá přece žádný důvod cítit vinu.

Vážně ne? Slyšel ten posměšný hlásek v hlavě. *Tak proč na ni nedokážeš přestat myslet?*

„Ona“ byla žena, kterou potkal před třemi měsíci. V jiném městě. Před tím, než se zasnoubil s Leonorou. Drobná žena s dlouhými, divokými rudými vlasy. Pihy pokrývaly téměř každý kousek její bledé kůže. Malá, kulatá prsa s růžovými bradavkami. Tělo plné křivek. Rudé kudrnky v klíně. Odtáhl jí nohy od sebe, rozevřel ji tam, její lesklé záhyby...

„Lazaro –“

Podíval se na Leonoru, šokovaný živostí té vzpomínky a tím, jaký účinek měla na jeho tělo. Což bylo znepokojivé, vzhledem k tomu, že ta nádherná žena vedle něj ho nevzrušovala ani za mák.

Usmívala se, ale viděl, že se k tomu musí nutit. „Bolí to.“

Lazaro si uvědomil, že jí zarývá ruku do boku. Okamžitě sevření uvolnil. „Omlouvám se.“

Zahltilo ho zahanbení. A hněv. Ta žena byla nikdo. Hryzalo ho svědomí. No dobrá, tak ji prostě chtěl, víc, než kdy chtěl nějakou jinou, ale byla to jen chvilka. Nezáleží na tom. Bylo to v jiném městě, kde ho lidé nepoznávají na potkání a nešeptají si za jeho zády.

„Není to Lazaro Sanchez? Říká se, že kdysi žil na ulici. Nebyl tenkrát dokonce i v nějakém gangu?“

Ta žena, cizinka, neměla ani nejmenší tušení, kdo je. Bylo to tak osvěžující. Díky tomu byla ta okamžitá přitažlivost mezi nimi ještě omamnější. A výbušnější.

Byla to panna. *Panna*. To slovo mu znělo v hlavě stále dokola, a ještě teď ho to šokovalo. To tenkrát nečekal. A vedlo to k nejerotičtější zkušenosti v jeho životě...

Nyní Leonora podávala Lazarovi skleničku šampaňského a on krátce zavrtěl hlavou, spíš aby setřásl ty nechtěné vzpomínky než cokoli jiného.

„Tvoji asistenti dávají znamení, že je čas na to oznámení. Jsi připravený?“

Lazaro vyhnal všechny obrázky té ženy z hlavy

a podíval se do očí své budoucí manželce. Ženě, jež mu otevře ty poslední dveře do světa, který mu upírali už od narození.

„Ano,“ přikývl a přifukl si s ní. „Jdeme na to.“

Skye O'Harové bylo špatně od žaludku. A nervy měla na pochodu, což není dobrá kombinace. Cítila všude po těle studený, lepkavý pot, a bylo to čím dál horší už od chvíle, kdy vklouzla do toho neuvěřitelně krásného sálu s obrovskými křišťálovými lustry a se stěnami obloženými zlacenými panely.

Nikdy neviděla tolik krásných, vysokých lidí pohromadě. Takovou eleganci. Třpytivé róby. Smokingy. Tolik hladké, opálené kůže, kvůli které se cítila ještě pobledlejší. Všude spousty světél. Dokonce to tu i nádherně vonělo. Ve vzduchu se vznášela vůně bohatství.

Skye měla na sobě bílou košili a černou sukni, aby zapadla mezi personál. Svě neposlušné vlny si stáhla do úhledného drdolu. Ani náhodou by se nemohla pokusit vypadat jako jedna z nich. Pro začátek na to byla příliš malá, a jediná zrzka v dohledu. A měla pihy. Což je nedokonalost, kterou tihle nepochybně lidé eliminují.

Vytáhla hlavu a zvedla se na špičky, aby viděla o kousek dál. Aby viděla, kde by mohl být.

Ruku si bezděčně položila na břicho, kde sídlil důvod jejích nevolností.

A pak ho v dálce zahlédla. Jak by taky ne, ještě o půl hlavy vyčníval i v davu těch velikánů. Jeho tmavě blond vlasy byly pořád stejně o ten správný kousek delší, než by měly být, a stále stejně neuspořádané. Ostrou linii jeho čelisti zdůrazňovalo strniště. A jeho rty...

Z místa, kde stála, je neviděla, ale dobře si je pamatovala. Smyslně tvarované a pevné. Rozpalující. Pamatovala si, jaké to je, cítit je na holé kůži...

V davu se postupně vytvořila mezera a teď ho viděla celého.

Srdce jí bušilo, když očima hltala jeho široká ramena a dlouhé ruce a nohy. Byl dokonalý, nejvíc sexy chlap, jakého kdy v životě viděla. A první, který jí kdy přišel opravdu sexy. A následně také první muž, se kterým se vyspala.

Měl na sobě bílé smokingové sako, bílý motýlek a k tomu černé kalhoty. Stál tam, a aniž by se jakkoli snažil, vyčníval z davu. Jako by byl trochu jiný než všichni ostatní tady. Jako by nedokázal skrýt nějakou nezkrotnou část sebe sama ani v tomto civilizovaném prostředí.

Nezkrotné. Přesně takové to bylo tu noc. Divoké. Živočišné. Neuvěřitelné. Nezapomenutelné.

Skye si přitiskla ruku na břicho pevněji. Nezapomenutelné ve více než jednom ohledu.

Přistoupila k ní žena s přísným výrazem v obličeji. Někdo z personálu, ne host, soudě podle černé uniformy. Právě ve chvíli, kdy Skye začínala panikařit, že byla odhalena, žena jí podala podnos plný skleniček se šampaňským a napomenula ji, aby neztrácela čas. Skye zaplavila úleva. Její plán vyšel.

Zhluboka se nadechla a zvolna se vydala davem k němu. Lazaro Sanchez. Vyhledala si ho na internetu hned druhý den po noci, již spolu strávili – a málem dostala infarkt, když si uvědomila, že je to opravdu vlivný a bohatý finančník s rozsáhlým majetkem v oblasti nemovitostí.

A také to je známý playboy. Viděla záplavu fotek se spoustou nádherných žen. Bodlo ji u srdce, že byla tak naivní a podlehla jeho uhlazenému šarmu. Že to, co se mezi nimi stalo, byla pro něj jen běžná rutina. Noc, na kterou okamžitě zapomněl, protože takových už zažil víc než dost. A ještě horší bylo, že ona není jako jeho obvyklé partnerky, takže s ní evidentně spal jen proto, že je trochu... jiná.

A nyní... Nyní se chystal ohlásit zasnoubení s nejkrásnější ženou na světě. Skye viděla, jak stojí vedle něj a on ji drží kolem pasu.

Slušelo jim to spolu – oba vysocí a štíhlí. Ona měla tmavé vlasy, hladké a stažené dozadu. Na sobě měla rudé šaty bez ramínek. Klasický střih zdůrazňoval její dokonalou postavu a podtrhoval celkový elegantní dojem.

Skye se trochu zapotácela a radši odložila podnos na stůl vedle, aby ho neupustila. Znovu proklínala skutečnost, že se jí nepodařilo Lazara kontaktovat dřív, ale dostat se k němu bylo snad ještě těžší než se dostat k papeži. Mnohokrát se o to pokoušela, ale nikdy se daleko nedostala.

Má vůbec právo rušit v tak významnou chvíli? Ve chvíli, kdy se chystá oznámit zasnoubení s touhle kráskou?

Jistě že máš. Čekáš jeho dítě a on to musí vědět, připomněl jí chladný hlas v její hlavě.

Vtom se ozvalo cinkání lžičky o skleničku, všichni ztichli a obrátili se k pódiu, na němž stál Lazaro se svou vyvolenou.

Skye se teď cítila ještě hůř. Chodil s ní už před třemi měsíci? Věděl už tenkrát, že se brzy zasnoubí?

Viděla poblíž také kordon ostrých hochů z jeho ochranky. Skye bylo jasné, co bude následovat – šťastný pár oznámí zasnoubení, všichni se k nim nahrnou, aby jim pogratalovali, a oni se pak nenápadně vytratí kdoví kam.

Tohle je jediná šance, jak si získat jeho pozornost. Musí toho využít. Nemůže si vzít na svědomí, že se nedozví, že má dítě na cestě.

A jeho snoubenka si zaslouží se dozvědět, jakého člověka si chce vzít, jestli tedy už byli spolu v době, kdy Skye svedl.

Lazaro si tiše odkašlal. Užíval si tu chvíličku, než

promluví, kdy se na něj všichni dívali. I jeho otec, předstírající, že neví, že tohle je jeho nelegitimní syn, jeho zamračený poloviční bratr Gabriel.

„Děkuji vám, že jste sem dnes večer přišli...“

Lazaro se podíval na Leonoru a usmál se. Nedívala se na něj, ale do davu a ve tvářích měla víc barvy než obvykle. Lehce ji zmáčkl v pase a ona se k němu obrátila a usmála se. Ale byl to napjatý úsměv.

Lazaro ignoroval brnění očekávání na kůži.

„Vím, že to pro mnoho z vás asi nebude žádné překvapení, protože se to už objevilo v *některých* novinách...“ ze sálu se ozval smích, „... ale mám to nesmírné potěšení vám oznámit, že Leonora Flores de la Vega souhlasila, že se stane mou ženou. Pozvánky na svatbu budou rozeslány velmi brzy.“

Lazaro zvedl skleničku, aby pronesl přípitek pro svou budoucí ženu, když se ozval hlas, který přerušil vzrušený šepot v sále.

„Počkejte! Zastavte to!“

Lazarovi chvílku trvalo, než mu došlo, že se hosté už nedívají na ně, ale na něco nebo někoho po jeho levé ruce.

Tam dva členové ochranky drželi ženu, která se k němu snažila dostat. Drobnou rudovlásku, jež mu připadala podezřele známá. Šokovalo ho, že ji vidí právě tady.

Modré oči měla jako talíře a v nich trochu divoký výraz. Vlasy stažené do drdolu, se zlatorudými pramínky spadajícími kolem srdcovitého obličejce. Rozhodná brada. Malý, rovný nos. Plné rty, momentálně stažené do tenké linky. Bílá košile... černá sukně.

Viděl, jak jí pod košilí prosvítá bílá podprsenka, jak se jí prsa tlačí na tenkou látku. Vzal je tenkrát do dlaní, přešel palci přes ty tolik citlivé bradavky. Vždycky se zachvěla, když se jí tam dotkl.

Zaplavilo ho horko.

Náhle ho ten šok přiměl k bleskurychlé akci. Pustil

Leonoru a vykročil směrem k té ženě, jako by věděl, co bude následovat, a chtěl to zastavit. Ale už to nešlo. Dřív než se k ní dostal, znovu se ozval její hlas – nahlas a zřetelně. Ani si vlastně pořádně neuvědomil, že mluví španělsky.

„Musíš něco vědět. Jsem těhotná. Čekám tvé dítě.“

Po dlouhou chvíli to vypadalo, že se nic neděje. Ve vzduchu jako by viselo šokované ticho a všichni v sále strnuli. Dokonce i muži z ochranky povolili svůj stisk.

Skye se dívala přímo na Lazara a najednou jí připadalo, jako by všichni kolem zmizeli a oni byli v celém sále sami.

Po chvíli tišeji a anglicky dodala: „Je to pravda. Jsem těhotná... a je to tvoje.“

Skye O'Harová. Tak se jmenuje. Pracovala jako číšnice v restauraci, kde večerel po obchodní schůzce v Dublinu. Všiml si jí hned, jak vešla – něco na ní, snad způsob, jakým se pohybovala a jak mluvila s lidmi, ho zaujalo. Což nebylo rozhodně běžné, protože tenkrát Lazara jen tak něco nezaujalo. Ale bylo na ní něco osvěžujícího. Otevřenost. Přirozenost.

Měla tehdy na sobě něco velmi podobného jako dnes, něco opravdu nezajímavého. Rozhodně nic, co by mělo jakkoli připoutat mužskou pozornost. A přesto ho přitahovala, se svou drobnou postavou a měkkými křivkami.

Obsluhovala ho. Vytáhla si tužku, zapíchnutou do uzlu vlasů vysoko na hlavě, a napřed si otočila ve svém poznámkovém bločku na další stránku, než se na něj podívala. A to byl ten okamžik. Blesk z čistého nebe. Alespoň Lazaro to tak cítil. Okamžitý žár a vzrušení.

A pro ni platilo totéž, soudě podle toho, jak zrudla a jak se jí rozšířily zorničky.

Lazarův skvěle fungující mozek se rozběhl na plné obrátky. V sále jsou i novináři. To zařídil on, aby se všude psalo o jeho triumfálním okamžiku. Když

nařídí svým mužům, aby ji vyvedli na ulici, novináři se na ni sesypou a už teď si uměl představit ty zítřejší titulky.

Nepochyboval, že se Skye jen snaží využít toho, že zjistila, kdo je. A on teď musí zachránit z téhle šílené situace, co se dá.

Odložil skleničku, sestoupil z pódia a vzal ji za paži. Byla tak útlá. „Co si sakra myslíš, že tady děláš?“

Skye zbledla. Lazaro pocítil bodnutí viny a ignoroval ho. Už zapomněl, jak drobná je.

„Přišla jsem...“ zajíkla se, „ti... ti to říct... Nedočkávala jsem tě kontaktovat jinak... nedali jsme si... čísla...“

On jí dal svou navštívenku, když ji požádal, aby si s ním dala něco k pití, ale ona ji následujícího rána vyhodila do koše v tom hotelovém pokoji.

Všechna ta její nezávislost, ta rozhodnost, se kterou trvala na tom, že půjde, přestože ji pozval na snídani, byla očividně jen hra.

Úplně ji viděl před očima, jak odchází v těch těsných džínsech a volném svetříku, ze kterého jí vykukovalo rameno. Vlasy měla rozpuštěné a rozevláté. Vypadala jako studentka umění. Vypadala, jako by ji někdo důkladně pomiloval. A on ji chtěl znovu.

Právě vyšel ze sprchy s ručníkem kolem beder a přistihl ji na odchodu. „Kam jdeš?“ zeptal se tehdy.

Vzhlédla od obouvání bot. Pořád ještě si vybavoval, jak očima bloudila po jeho hrudníku, až se znovu vzrušil.

„Měla bych jít... To je v pohodě. Víím, jak tyhle věci chodí. Víím, že to byla jen jednorázová záležitost. Nejsi odsud.“ Mávla rukou k rozházené posteli a trochu se začervenala. „A tohle jsem vážně nečekala...“

Byla panna.

Lazaro pocítil závan paniky, když si představil, že vyklouzne z těch dveří a už ji nikdy neuvidí. „Počkej. Objednám snídani. Není kam spěchat,“ vyhrkl.